

Sygn. akt I C 91/19 „upr”

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Zambrowie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Makaruk

Protokolant Pamela Trzeźniewska

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2019 r. w Zambrowie na rozprawie
w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa W. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w (...)

przeciwko M. T.

o zapłatę 941 zł

I. zasądza od pozwanego M. T. na rzecz powoda W. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w (...) kwotę 941,00 (dziewięćset czterdzieści jeden i 00/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 03 września 2017 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego M. T. na rzecz powoda W. Ł. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w (...) kwotę 30,00 (trzydzieści i 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 91/19 „upr”

UZASADNIENIE

W. Ł. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą: PHU (...) w (...) w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu M. T. domagał się zasądzenia kwoty 941 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 03 września 2017 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód podniósł, że M. T. złożył u niego zamówienie na nawozy: saletrę w ilości 0,5 tony i mocznik 0,3 tony na łączną kwotę 941 zł. Zgodnie z zamówieniem, w dniu 28 czerwca 2017 r. towar został dostarczony pozwanemu. W dniu 26 sierpnia 2017 r. została wystawiona faktura VAT z siedmiodniowym terminem płatności. Pracownik powoda kilkakrotnie zwracał się do pozwanego z prośbą o uiszczenie należności wynikającej z faktury, jednak nie odniosło to żadnego skutku. Pismami z dnia 24 października 2017 r. oraz 8 listopada 2017 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 941 zł, jednakże należność nie została uiszczona.

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 16 maja 2018 r. Sąd Rejonowy w W. M. w sprawie (...) uwzględnił żądanie pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, gdyż jak stwierdził, nie jest pewien czy podpisał dokument wz. Na pierwszej rozprawie w dniu 17 października 2018 r. M. T. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, albowiem jak wskazał ostatni raz dokonywał zakupu nawozów u powoda w 2014 r.. Na kolejnej rozprawie w dniu 3 kwietnia 2019 r. pozwany wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Zambrowie.

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2019 r. Sąd Rejonowy w (...) uznał się niewłaściwym i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Zambrowie.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W. Ł. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży hurtowej zboża, nawozów, nasion i pasz dla zwierząt. M. T. zamówił u przedsiębiorcy saletrę w ilości 0,5 tony i mocznik w ilości 0,3 tony na łączną kwotę 941 zł. Zgodnie z zamówieniem, na podstawie dowodu WZ, w dniu 28 czerwca 2017 r. towar został dowieziony M. T.. Na dokumencie WZ zawarto adnotację o terminie płatności – 15 lipca. M. T. osobiście podpisał dokument WZ.

Wobec braku uregulowania należności, dnia 26 sierpnia 2017 r. wystawiona została faktura VAT nr (...) na łączną kwotę 941 zł z siedmiodniowym terminem płatności, który upływał w dniu 02 września 2017 r.

Pismem z dnia 24 października 2017 r., doręczonym M. T. w dniu 27 października 2017 r., został on wezwany do uiszczenia należności wynikających z ww. faktury w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Następnie pismem z dnia 8 listopada 2017 r., doręczonym w dniu 10 listopada 2017 r., ponownie wezwano go do uregulowania ww. należności pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Należność z faktury VAT nr (...) nie została dotychczas uiszczona.

M. T. pozostawał od 2015 r. w relacjach handlowych z W. Ł.. W dniu 25 kwietnia 2015 r. zakupił u przedsiębiorcy ziarna kukurydzy za kwotę 2.070 zł (należność została zapłacona gotówką). Z kolei w listopadzie 2016 r. W. Ł. zakupił od M. T. kukurydzę mokrą za kwotę 14.412,24 zł. W. Ł. należność opłacił przelewem.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o: zeznania powoda W. Ł. (k.47), fakturę nr (...), dokument WZ, wezwanie do zapłaty i przedsądowe wezwanie do zapłaty ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru (k.5), faktury i potwierdzenie przelewu (k. 24-27).

Powództwo jest zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W dniu 28 czerwca 2017 r. pozwany M. T. prowadzący gospodarstwo rolne w C. dokonał zakupu u powoda nawozów za kwotę 941 zł, której nie uregulował. Ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił w oparciu o wiarygodne zeznania powoda oraz dokument WZ – nazwa towaru, jego ilość, wartość, termin płatności, data wydania zostały wypełnione jednym kolorem długopisu, co wskazuje na to, iż w tym zakresie nie było żadnej ingerencji w dokument po jego podpisaniu czytelnym podpisem przez pozwanego. Sąd nie miał także żadnych wątpliwości, iż podpis na dokumencie WZ należy do pozwanego – jest on zgodny z podpisem na sprzeciwie, na zwrotnych potwierdzeniach odbioru wezwań z Sądu. Późniejsze adnotacje na dokumencie WZ dotyczące: wystawienia faktury i jej numeru, braku płatności nie mają żadnego znaczenia w świetle wcześniej wymienionych elementów, jakie posiadał dokument, w momencie jego podpisania przez pozwanego.

Zgodnie z art. 535 kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy przedawniają się z upływem lat dwóch (art. 554 kc).

Zgodnie z przepisami art. 6 kc i 232 kpc strona, która wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne powinna wskazywać dowody na poparcie swoich twierdzeń. Zgodnie z powołanym art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Wobec tego powód w celu udowodnienia swoich twierdzeń powinien był wykazać, że przysługuje jemu uprawnienie do dochodzenia zapłaty należności od pozwanego z tytułu wystawionej faktury za uprzednio dokonany zakup nawozów. Powód przedstawił dokument WZ, fakturę oraz wystosowane do pozwanego wezwanie do zapłaty i wykazał nimi, że pozwany powinien był uiścić żadaną w tym dokumencie kwotę. Pozwany natomiast nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że zapłacił należność dochodzoną pozvem.

Nie zasługiwały na podzielenie twierdzenia pozwanego, że w 2017 r. nie kupował u powoda nawozów, a należność, jakiej domaga się powód jest przedawniona, bo wynika z zakupu nawozów, ale dokonanego jeszcze w 2014 r., kiedy to ostatni raz dokonywał zakupu nawozów u powoda. Twierdzeniom tym przeczy przede wszystkim dokument WZ opatrzony datą 28.06.2017 r., który pozwany podpisał osobiście. Nadto z tymi twierdzeniami M. T. pozostają w sprzeczności złożone przez powoda faktury, z których wynika, że transakcje między stronami były zawierane także w 2015 r., kiedy to M. T. dokonał zakupu kukurydzy za kwotę 2.070 zł i należność ta została zapłacona przez niego gotówką. Natomiast w 2016 r. W. Ł. kupował od M. T. kukurydzę mokrą za co zapłacił jemu przelewem kwotę 14.412,24 zł. Zgodnie z twierdzeniami powoda (k. 47 v), a także zasadami logiki i doświadczenia życiowego, gdyby powód sprzedał w 2014 r. pozwanemu nawozy i nie otrzymałby od niego za to zapłaty, to niewątpliwie dokonałby potrącenia swojej wierzytelności z pieniędzy, które musiał wpłacić pozwanemu za zakup kukurydzy.

Uwzględniając powyższe należało zasądzić od pozwanego żadaną przez powoda kwotę, o czym Sąd orzekł w punkcie I wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wymagalności faktury, tj. od dnia 03 września 2017 r.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, zatem jest zobowiązany do zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu, na które składała się uiszczona opłata od pozwu w kwocie 30 zł.